

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE SACRAMENTO|| POENITENTIAE.|| QVATVOR LIBRIS COM-||REHNSA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XII. Confessionem esse luris diuini, confirmatur aliquot argumentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54092](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54092)

Patrum dicenda esse iudicauerat; addidit pag. 1020. inueniri apud Patres sententias etiam duriores, quæ ad necessitatem Confessionis inclinant: sed iis opponendas esse alias dissimiles Patrum sententias. Itaque tandem confiteri coactus est, non posse ad omnia loca veterum Patrum, quæ Catholici pro se adducunt, commodè responderi.

CAPVT XII.

Confessionem esse Iuris diuini, confirmatur aliquot argumentis.

DOST auctoritatem Scripturarum, traditionem Conciliorum, & testimonia Patrum, suum etiam locum in cõfirmandis dogmatibus obtinent rationes.

PRIMA igitur ratio duci potest ab antiquitate Confessionis. Nam quæ sunt Iuris humani, ea reperiuntur initium habuisse ex Concilij alicuius Oecumenici, aut summi Pontificis decreto: Confessionem autem peccatorum in Ecclesia fuisse ante omnia Conciliorum, Pontificumue decreta, ex testimoniis supra citatis intelligi potest; siquidè Irenæus, Tertullianus, Cyprianus, atque Origenes, non solum primæ generalis Concilij, Nicæni videlicet, tempora antecesserunt, sed etiam omnium aliorum Conciliorum, quamuis Prouincialium, omniumque Pontificum Romanorum, qui de sacramentali Confessione sanctionem aliquã ediderunt. Neque alia probatione hinc indigemus, cum iam supra tum Conciliorum, tum Patrum testimonia protulerimus, & singulorum etiam tempora notauerimus.

SECUNDA ratio sumitur à difficultate Confessionis: nam si qua res est in Ecclesia Catholica, quæ grauis ac difficilis videatur, sine dubitatione vlla, Confessio est. Quid enim molestius, quid onerosius, quàm vt cogantur etiam viri Principes, Regesque potentissimi, Sacerdotibus, qui & ipsi homines sunt, peccata sua omnia detegere, quamuis arcana, quamuis turpia, quamuis pudenda, quamuis horrorem etiam ipsi confitenti adferentia, & eorundem Sacerdotum iudicio stare, ac mulctam ab illis iniunctam subire? Tanta profec-

profec-

profectò huius rei difficultas est, vt nullo modo credibile sit aut Ecclesiæ Præsides ausuros fuisse legem eiusmodi ferre aut populis persuaderi potuisse, vt eiusmodi legem acciperent, & tot iam seculis obseruarent, nisi diuinum imperium diuina institutio, diuina promissio accessissent. Igitur diuina fuit auctoritas, quæ ad obedientiam in Confessione faciendam, populorum animos inclinauit; diuina promissio, quæ eosdem, vt libenter ad Confessionem accederent, inuitauit.

TERTIA ratio ducitur ab utilitate: Confessio enim tota patitur utilitates, vt planè diuino consilio instituta videri possit, etiam si id ita esse non aliunde constaret. Nam siue Deum consideremus, siue sacerdotes, qui Dei auctoritate Ecclesiæ regunt, siue Ecclesiam ipsam vniuersam, siue fideles singulos, vndique insignis Confessionis utilitas se ostendit.

Elucet IN PRIMIS in hoc opere admirabilis Dei misericordia, qui Confessionem non extorquent more iudicum huius seculi, vt confessos damnet, sed potiùs instar medici, vt patefacta vulnera cotinuò sanat: elucet nihilominùs etiam Iustitia, quæ superbiam peccatoris, Confessionis humilitate comprimit, & eos, qui turpia impudenter admisissent, Confessionis ruborem tolerare voluit.

AD pastores animarum magna utilitas redit, dum per Confessionem, morbos ouium suarum intelligunt, & eodem tum singulis seorsim conuenientia remedia adhibere possunt, tum in publicis concionibus generatim ea vitia potissimum reprehendere, quibus gregem suum magis obnoxium esse sciunt.

AD Ecclesiam vniuersam, atque ad ipsam Rempubliam politicam, multiplex utilitas ex Confessione accedit: multa enim, quæ per Iudices in externo foro emendari nunquam potuissent, nullo negotio per sacerdotes in foro cōscientie emendantur, dum restituuntur ablata, dimittuntur iniuriæ, conciliantur paces, dissoluuntur contractus iniusti, dissoluantur malè icta fœdera, aliaque id genus plurima priuatim perficiuntur, ex quibus scandala publica remouentur, & pax, ac tranquillitas Reipublicæ redditur.

SED præcipua utilitas eorum est, qui Confessionem, sicut oportet, integrè ac fideliter obeunt. Nam vt omittam, quòd

eis peccata remittuntur, & in gratiam cum Deo redeunt, qui est communis fructus omnium Sacramentorum, referunt, si volunt, ex Confessione consilium, instructionem, consolationem, quietem animæ ob præterita, remedium contra futura. Ille ipse rubor, quem inter confitendum patimur, & pars quædam est satisfactionis pro admisis, & frænum cohibens, ne deinceps talia admittantur. Et denique per exigua confusione, quam coram vno ex confertis nostris patimur, dum illi peccata nostra detegimus, redimimus ingentem illam confusionem, quam alioqui in die Iudicij, coram omnibus Angelis & hominibus pateremur, quando iuxta Apostolum 1. Corinth. 4. illuminabuntur abscondita tenebrarum, & manifestabuntur consilia cordium. Quæ omnes utilitates, aliæque permultæ, ex Patribus, quos supra citauimus, colligi possunt.

QUARTA ratio peti potest ex miraculis, quibus variis temporibus Deus testatus est, veram esse fidem illam, quam Ecclesia Catholica de Confessione habet, ac tradit. Referam autem pauca de multis.

Scribit Ioan. CLIMACVS antiquissimus ac doctissimus Pater in lib. qui dicitur Climax, gradu 4. cum latro quidam, Monachus futurus, peccata omnia confiteretur, cõspectum fuisse à spirituali quodam sanctoque viro, procerum quendam, ac terribilem, qui cõscriptam chartam & calamum tenebat: & cum latro ille humi prostratus peccatum cõfitens pronunciaret, hoc ille calamo delebat. Qua visione intelligi voluit Deus, quod ibidem Climacus scribit, & nos paulò antè diximus, per temporalem confusionem eos qui confitentur, ab æterna confusione liberari.

Contemptus Sacramenti Confessionis diuino iudicio sæpè grauitè punitus fuit, cuius rei duo exstant exempla. VNVM apud Bedam, libro quinto hist. cap. 14. ALTERVM apud Antoninum in summa Theologica, part. 2. tit. 9. cap. 13. §. 5. Exstat ETIAM apud Petrum Damianum insigne miraculum de Confessionis integritate, quod superiore capite retulimus.

Petrus CLUNIACENSIS lib. 1. de mirac. cap. 3. 4. & 5. tria miracula scripta reliquit, quibus apertissimè Deus ostendit,

Vuuuu

Con-

Confessionem sacramentalem integram esse debere; ita ut nullum omninò mortale peccatum, quod in conscientia fit, reticeatur: capite autem sexto, addit aliud miraculum, quod se præfente contigisse, & vsque ad eò notum, ac celebre fuisse affirmat, ut sine magna temeritate negari non possit. In ea narratione (quam ob nimiam prolixitatem non putavi hîc inserendam esse) perspicuè cernitur, nihil magis Satanam optare, & totis viribus suis contendere, quam ne Christiani peccata sua integrè sacerdotibus cõfiteantur.

IN VITA S. Bernardi, quam Auctor probatissimus, ipso sancto Bernardo viuente conscripsit, libro primo, capite nono, miraculum insigne narratur, quod ipsis verbis Auctoris referam: Cum, inquit, aliquantos iam in Claravalle, Bernardus, expleisset annos, contigit virum nobilem, & ipsius quoque secundum carnem propinquum, Iosbertum de Firmitate, quod est oppidum proximum Monasterio, grauiter infirmari, qui subito præoccupatus, amisit intellectum pariter, & loquelam: Unde & filius eius Iosbertus iunior, & omnes simul amici eò magis affligebantur dolore, quòd sine Confessione, & Viatico, vir magnificus & magnificè honoratus obiret. Currit nuncius ad Abbatem: neque enim tunc in Monasterio erat. Venit, & inuenit eum iam triduo sic iacentem. Compassus autem homini, sed & motus lachrymis filij eius, simul & lugentium ceterorum, confusus est de misericordia Dei, & sermonem magnificum protulit, dicens eis: Notum vobis est, quod in pluribus homo iste grauauit Ecclesias, oppressit pauperes, offendit Deum: si mihi creditis, ut Ecclesiis restituatur ablata, & vsurpata in grauamen pauperum consuetudines dimittantur, loquetur adhuc, & suorum confessionem faciet delictorum, diuina quoque suscipiet Sacramenta deuentus. Mirantur omnes, latatur filius, familia omnis exultat quidquid præcipit homo Dei, firmiter ei promittitur, & impletur. Ceterum frater eius Gerardus, & Galdricus auunculus, non parùm territi & turbati, secretis eum super tali promissione conueniunt, durius arguunt, acrius inuehuntur quibus breuiter, simpliciterque respondens; Facile, inquit, facere potest Deus, quod difficile credere vos potestis. Itaque post secretam orationem, ad oblationem sacrificij immortalis

accedit: quo offerente, nuncius superuenit, qui indicaret, prefatum Iosbertum liberè iam loquentem, rogare obnoxius, ut Vir Dei festinaret ad eum. Cui etiam post oblatum sacrificium Venienti, cum lachrymis & gemitu peccata confessus, diuina Sacramenta suscepit. Ex hoc miraculo, & Confessionis necessitatem, & vim diuini sacrificij simul intelligimus.

Sanctus BONAVENTURA in vita beati Francisci, capite decimo, refert his verbis aliud insigne miraculum: *Alio quoque tempore cum post reuersionem ipsius de Ultramare, Cælanum predicaturus sanctus Franciscus accederet: miles quidam supplici eum deuotione cum instantia magna inuitauit ad prandium. Venit itaque ad militis domum, omnisq; familia pauperum hospitum exultauit in ingressu. Antè vero, quam cibum sumerent, iuxta solitum morem Vir mente deuotus offerens Deo preces & laudes, oculis stabat eleuatis in cælum. Oratione completa, benignum hospitem familiariter aduocatum in partem, sic alloquutus est: Ecce, frater hospes, tuis Viri precibus, ut manducarem, domum tuam intraui: meis nunc citò monitis acquiesce, quoniam non hic, sed alibi manducabis: confitere nunc peccata tua, Vera pœnitentia dolore contritus, nec in te remaneat quidquam, quod Veridica confessione non pandas: reddet tibi Dominus hodie vicem, quoniam tanta deuotione suos pauperes suscepisti. Acquieuit continuo Vir ille sermonibus Sancti, socioq; ipsius vniuersa peccata in confessione detegens, disposuit domum suam, & ad mortem suscipiendam se quantum valuit, preparauit. Intrauerunt tandem ad mensam, & incipientibus aliis manducare, hospes subito spiritum exhalauit, iuxta Verbum hominis Dei, repentina morte sublatu: sicq; factum est, hospitalitatis gratia promerente, ut iuxta Verbum Veritatis, Prophetam recipiens, mercedem Prophetæ acciperet, dum per sancti Viri pronunciationem Propheticam miles ille deuotus sibi contra mortis subitationem prouidit, quatenus armis pœnitentiæ prænuntius, perpetuam damnationem euaderet, & in æterna tabernacula introiret.*

Idem Auctor in eodem lib. extremo, dum ea miracula enumerat, quæ post mortem S. Francisci, ipso intercedente,

contigerunt: inter alia vnum refert de fœmina quadam, quæ ob sancti Francisci preces ad vitam ex morte rediit, cum iam iam sepelienda esset, vt peccatum quoddam in Confessione detegeret, quod nunquam antea confessâ fuerat. Item etiam aliud, de fonte quodam diuinitus ad sancti Francisci preces exorto, ex cuius aqua qui biberent, à languoribus curarentur, modò peccatorum Confessionem antè præmississent.

NOSTRO etiam seculo, quo per Lutheranos Confessio in Septentrione, cum incredibile animarum pernicie multitudine in locis extincta est: apud novos Christianos, vbi Ecclesia indies magis ac magis reflorescit, ac propagatur, atque apud Iapones potissimum, ita viget, vt sæpè etiam diuinis miraculis illustretur; quod ante nos annotauit Alanus Copus, lib. 2. Dialog. cap. 28. Atque hæcenus argumenta pro confirmanda Confessione produximus: nunc ad soluenda Aduersariorum argumenta veniemus.

CAPVT XIII.

Soluitur argumentum I. Ioan. Caluini.

SEQVITVR vt Aduersariorum argumenta diluamus. Ac vt à Caluino incipiamus, is lib. 3. Instit. cap. 4. §. 7. obiicit PRIMO in hunc modum: *Miror qua fronte ausint cõtendere, Confessionem, de qua loquuntur, Iuris esse diuini: cuius equidem Verussumum esse & sum fatemur; sed quem facile possumus euincere, olim fuisse liberum. Certè nullam de ea statam fuisse legem aut constitutionem, ante Innocentij III. tempora, eorum quoque Annales narrant. Et infra: Itaq; ipsis testibus, nondum elapsi sunt anni trecenti, ex quo iniectus ab Innocentio III. laqueus, & imposita confitendi necessitas. Atq; vt de tempore taceam, sola Verborum barbaries fidem legi abrogat. Nam quod iubent boni Patres, omnem Viri usq; sexus quotannis semel proprio sacerdoti confiteri omnia peccata; faceti homines, lepide excipiunt, hoc præcepto teneri solos hermaphroditos, ad neminem Verò spectare, qui sit Vel mas, Vel fœmina.*

RESPON-